

ВІСТІ

МУЗЕЮ СТЕПАНА БАНДЕРИ В ДУБЛЯНАХ

Спецвипуск газети «Університетські вісті»

№ 18 жовтень 2015

Славній пам'яті Головного Командира УПА Романа Шухевича

З-поміж багатьох визначних діячів національно-визвольного руху середини минулого століття одне з чільних місць посідає Роман Шухевич. У його постаті віддзеркалилася доля покоління українців 30-40-х років, які мужньо і жертвовно боролися за незалежність своєї Батьківщини.

Його суспільно-політична діяльність тісно переплелася з такою визначною особистістю, як Степан Бандера. Ці дві постаті стали символами непереможної волі народу до свободи. Життєвий подвиг цих героїв став дороговказом для тисяч патріотів, які самовіддано, впродовж десятиліть, боролися за омріяну Українську Державу. Про цих людей написано і сказано немало, та й цього недостатньо, щоб досягнути величезне їх значення для нашого національного життя.

Тарас Чупринка, Тур, Роман Лозовський, Чернець, Туча, Степан, Щука, Дзвін — усі ці псевдоніми належать одній особі, генерал-хорунжому УПА, Головному командирові Української Повстанської Армії, Голові Генерального секретаріату Української Головної Визвольної Ради та Голові Проводу Організації Українських Націоналістів Романові Шухевичу, 65 річницю від дня смерті якого ми відзначаємо цього року.

Вранці 5 березня 1950 року, в селі Білогорща біля Львова героїчно загинув командир армії безсмертних Роман Шухевич. Він відійшов у вічність у самому розквіті сил — на 43 році життя. В той день Україна втратила одного з найбільших своїх героїв...

Народився Роман 30 червня 1907 року у Львові у відомій галицькій родині. Його дід, Володимир Шухевич — непересічний педагог і етнограф світової слави. Ще дитиною майбутній Провідник наслухався від свого діда Володимира, відомого дослідника Гуцульщини, про опришка Олексу Довбуша, і мріяв піти слідами народного месника. В 11 років юний Роман побачив в Кам'янці-Струмиловій (сучасна Кам'янка-Бузька) синьо-жовтий прапор і запам'ятав зворушливі слова свого батька Осипа, політичного комісара ЗУНР, про «вільну Україну», і ще більше утвердився в своїх думках.

(Продовження на стор.7)

Золотий Хрест
«Бойові заслуги» I-ої класи

Золотий Хрест
«Заслуги» I-ої класи

Апостол добра і любові (150 років від дня народження Андрея Шептицького)

Першого листопада минулого року виповнилося 70 літ з того дня, як упокоївся український церковний та суспільний діяч Митрополит Андрей Шептицький, а цього річчя наприкінці липня відзначали 150-річчя від дня його народження.

УГКЦ проголосила період від 1 листопада 2014 року до 1 листопада 2015 року Роком пам'яті Великого Митрополита. З цієї нагоди на площі Святого Юра у Львові встановили пам'ятник митрополиту Андрею, на відкриття якого приїжджав Президент України Петро Порошенко.

В ЛНАУ також вшановували Митрополита: було проведено ряд книжкових виставок у бібліотеці університету, відбувалися круглі столи, семінари та конференції. Музей Степана Бандери не виняток. Пам'яті єпископа Української греко-католицької церкви створено книжкову виставку на тему: «Апостол добра і любові», з якою жваво ознайомлювались екскурсанти. На виставці були представлені газетні матеріали, присвячені різним періодам життя Андрея Шептицького.

Мета подібних заходів – вшанування митрополита, який своїм життям сприяв духовному і культурному росту України та зробив неоціненний внесок у зростання національної свідомості українського народу. Пастирські листи Митрополита Андрея є дороговказом для українців. Як сказав Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав: «Це була свята людина, людина, повна благодаті Духа Святого. Це був етнарх українського народу. Батько нації, батько нашого народу. Він був Божим пророком свого часу, дух, думка, молитва якого вийшли далеко поза рамки того історичного періоду, в якому він служив Богові і людям».

Музей отримав унікальний подарунок

Колишній студент тоді ще Львівського сільськогосподарського інституту, почесний звiздар міста Львова, народний майстер Богдан Новак завітав до ЛНАУ та подарував музеєві Степана Бандери різдвяну зізду з надписом: «Слава Україні! Героям Слава!», яку він виготовив до уродин провідника національно-визвольного руху. Зустрітися з прославленим майстром і подивитися на його витвір прийшли студенти та працівники Львівського національного аграрного університету. Всі присутні мали змогу почути про задум створення зізди, процес майстрування, а також про традиції зіздарства в Україні.

Масштабна конструкція, яскраві барви, пишне оздоблення створюють відчуття великого святкового піднесення. Зізду вже бачила громадськість на заходах, приурочених річниці від дня народження Степана Бандери. Тепер цей дарунок є окрасою другого виставкового залу музею Степана Бандери, а на Різдвяні свята її використовують студенти ЛНАУ у вертепний дійствах.

Висловлюємо щирі подяку зіркового майстру з міста Дубляни за такий чудовий подарунок і зичимо йому натхнення до творчості та довгих років життя.

Підготувала Антоніна Ковалів

Транспорт в Дублянах: минуле і сучасність

У 1938-му році завдяки домаганням громадськості Дублян, дирекції Львівської політехніки та втручання Львівської воєводської влади вдалося примусити жовківську приватну транспортну фірму започаткувати нову автобусну лінію, що сполучала головний корпус Львівської політехніки з Дублянами. Маршрут пролягав по вул. С.Бандери 12, далі – вул. Коперника, пл. А.Міцкевича, вул. Галицька, пл. Ринок, вул. Краківська, Б.Хмельницького, потім Збоїща, Малехів і Дубляни – навчальний корпус. Автобус виконував щоденно чотири рейси, плата за проїзд становила 50 грошів. Залізниця також не припиняє своєї діяльності. З архівних документів за 1938 рік довідуємося, що у Дублянах використовували ще два автомобілі (марки «Minerwa» та «Berliot»), а також збереглися пара виїзних коней.

Під час Другої світової війни і в післявоєнний період дублянським транспортним сполученням влада переймалася мало. Переважає мускульне навантаження людей і коней, а також принагідні засоби пересування; єдиний позитив – вкоротився піший шлях, оскільки кінцева зупинка трамвайного маршруту № 6 тоді знаходилася на вул. Б.Хмельницького (тепер Автостанція-2).

Утворення у 1946 році самочинного Львівського сільськогосподарського інституту і передача йому у 1948 році приміщень монастиря ордену Серця Ісусового уможливили повну реорганізацію навчального процесу. Просторе монастирське подвір'я і сад використали для господарських потреб, в тому числі і автогаражу.

Розподіл навчальної, наукової та господарської діяльності інституту поміж Львовом і Дублянами загострив потребу в організації безперервного сполучення між ними шляхом облаштування автомобільної служби. Організатором і багаторічним керівником автогосподарства виступив невтомний завгар Олександр Єгіазарян. На початку автомобільний парк налічував декілька вантажівок, в тому числі американський Додж-3/4 і 2 автобуси. Один з них «малий», можливо марки Mercedes Benz, другий «великий» – дизель-електрохід марки ЗИС, який міг «взяти на борт» більше півсотні пасажирів. Автобуси також використовували для навчальних і господарських потреб.

Ухвалою Виконкому Львівської обласної ради депутатів трудящих від 26 червня 1952 р. № 1220 було організовано регулярне міське автобусне сполучення між містом Львовом і тоді селом Дубляни. Перший рейс відбувся 15 липня 1952 р., а новостворений маршрут починався біля навчального корпусу пл. св. Юра, далі вниз по вул. Листопадового Чину до проспекту Свободи, потім вулицями Тор-

говою, Б. Хмельницького і відомими вулицями до корпусу землевпорядного факультету. Пасажирів обслуговували комфортабельні на той час автобуси марки ЛАЗ, які курсували з інтервалом середньо 45-55 хвилин.

З моменту перебазування Львівського сільськогосподарського інституту у 1965 до Дублян розташування кінцевих зупинок у Львові постійно мігрувало: спочатку проспект Свободи, потім біля оперного театру і на вул. Театральній, згодом площа св. Теодора, і врешті – залізнична станція Підзамче. Кожна зміна в організації транспортного зв'язку Львів-Дубляни супроводжувалася гострими дискусіями поміж громадою Дублян і представниками влади у Львові, які переконували в необхідності облаштувати зупинку десь на кордоні міста, наприклад, в кінці вул. Б. Хмельницького.

Завдяки розбудові навчально-наукової та господарської інфраструктури інституту, розширенню комунального, приватного будівництва та школи різко збільшується кількість пасажирів, що приводить до скорочення міжрейсових інтервалів руху транспорту, зміни номерів маршрутів, зростання вартості проїзду. У той час реконструюють дублянські дороги, облаштовують автобусні зупинки, кінцеву зупинку переносять до центру новозбудованого житлового комплексу, що на вулиці Т. Шевченка.

Одночасно з громадським транспортом, за ініціативою колективу інституту і з дозволу ректорату до перевезення залучали автобуси інститутського гаражу, які кожного робочого дня двічі, за графіком і за умовну плату в межах собівартості, перевозили працівників інституту до визначених у Львові точок, віддалених від міських рейсових автобусних зупинок.

Розвал державних автотранспортних підприємств на початку 90-х років ХХ ст. зруйнував усталену систему міського та міжміського транспортного сполучення і примусив шукати нових способів господарювання в умовах ринкових відносин. Місто Львів стало ініціатором впровадження, поряд із традиційним електротранспортом, так званих маршруток. Громіздкі неекономні малонадійні ЛАЗ-и, не витримавши конкуренції з верткими малагабаритними автобусами, зійшли з ліній; одночасно припинив працю дублянський маршрут № 127, що пролягав від станції Підзамче. Вулиці Львова перетворилися на «музей» мікроавтобусів, експонати якого примчали на міську бруківку напевне з усіх континентів світу.

Такі глобальні зміни в організації транспортних комплексів не могли оминути Дублян. Мережу Дублянських рейсів було започатковано відкриттям маршруту № 180А, який вперше проклали вул. В. Липинського, проспектами В. Чорновола і Свободи, і далі до пл. Д. Галицького. Потім деякий час кінцева зупинка рейсу містилася на пл. Є. Петрушевича і, врешті, опинилася на вул. Зерновій, де розташована і досі. З появою № 111, який пролягає з Дублян львівськими вулицями І. Мазепи, В. Чорновола та Городоцькою, дублянці отримали сполучення з Головним залізничним вокзалом і південними околицями Львова.

Розбудова Дублян і Малехова, розширення кордонів Львова, організація торгового центру «Галицьке перехрестя» і могутнього транспортного вузла при ньому, структура нинішніх транспортних мереж ще далекі від ідеалу, але уможливлюють транспортне з'єднання Дублян з навколишнім світом.

Юрій Токарський,
Директор Музею історії ЛНАУ

Степан Бандера очима студентів ЛНАУ

Сучасна політична ситуація в Україні і світі спонукає до активних роздумів та пошуків історичної правди. Кожен погодиться, є багато історичних осіб, відомості про яких не завжди подавали правдиво, і далеко не завжди ця інформація була перевіреною та підтвердженою відповідними документами.

Степан Бандера є одним з найбільш неоднозначних персонажів в історії України. Одні вважають його героєм, інші – ворогом народу. Ця неоднозначність великою мірою пов'язана з радянською пропагандою та залякуванням.

Щоб побачити, що ж думає сучасна молодь про Степана Бандеру, було проведено анкетування серед першокурсників університету на тему: «Степан Бандера очима студентів ЛНАУ».

Майбутнім аграріям було запропоновано анкету з наступними запитаннями щодо постаті Степана Бандери, його навчання в Дублянах та патріотичної діяльності:

1. Чи знали Ви до вступу в ЛНАУ, що тут навчався Степан Бандера?

2. Як Ви ставитесь до історичної постаті Степана Бандери? Коротко обґрунтуйте свою відповідь.

3. На Вашу думку, чи варто присвоїти Львівському національ-

ному аграрному університету ім'я Степана Бандери?

4. Зараз ведеться багато дискусій про те, чи історична постать С. Бандери об'єднує українське суспільство, чи навпаки – роз'єднує. Ваша думка.

5. Чи змінилося Ваше ставлення до Степана Бандери під впливом останніх подій в Україні, і чому?

В анонімному опитуванні взяли участь 200 студентів першого курсу різних факультетів. Усі вони були доволі відвертими та дали цікаві відповіді. Отож пропонуємо на розсуд небайдужим читачам погляд сучасної молоді до генералізації.

Студентство Степана Бандери

Відповідаючи на перше запитання, 70% респондентів знали, що Бандера навчався у тій же ж, що й вони, вищій школі, і де й досі в аудиторіях, студентському містечку та й загалом у Дублянах витає його сильний невмирущий патріотичний дух.

У Дубляни Степан Бандера потрапив у зв'язку з навчанням у Львівській політехніці в 1928–1933рр. Як зазначає він сам у своїй автобіографії «Мої життєписні дані», у Дублянах він мешкав, починаючи з другої половини 1930 року, загалом два роки. Навчання на аграрному відділі йому не було обтяжливим, бо з дитинства любив працювати на землі та догля-

Степан Бандера, студент

дав домашніх тварин.

Постать Степана Бандери крізь призму думок

Прізвище Степана Бандери останнім часом увійшло в повсякденність. Про нього згадують, як про людину-міф, адже історія його життя неоднозначна. Із відповідей опитаних видно, що 84 % студентів позитивно ставляться до Провідника ОУН та його діяльності. Ось декілька аргументів на користь: «українець, велика і хороша людина, патріот своєї Батьківщини», «борець за волю України», «один із лідерів національно-визвольного руху в XX столітті, провідник ОУН, національний герой», «видатний революціонер, цілеспрямована людина, яка відповідала за свої дії та слова» і т.д.

Із Бандерою в майбутнє

Львівський національний аграрний університет, заснований у 1856 році як рільнича школа, пройшов великий і славний шлях становлення, давши сільськогосподарському виробництву, науці, бізнесу, політиці тисячі славних імен, серед яких історія особливо виділила студента агрономічного відділення, майбутнього Провідника українських національно-визвольних змагань XX століття Степана Бандеру. Його патріотизм

С. Бандера серед молоді Дублян у студентські роки

та політичні переконання передались наступним поколінням наших студентів.

Ідея присвоїти Львівському НАУ ім'я Степана Бандери виникла вже давно. Ми поцікавилися, що ж думають щодо цього студенти. Результати такі: 73% – так, потрібно; 18% – ні, 6% – мені байдуже, 3% – важко відповісти.

Для прикладу, один з анонімних респондентів пише: «Його ім'я можна поставити на перше місце в історії України. Я пишаюся, що навчаюся в закладі, де колись сидів за студентською партою провідник нації. Звісно, шкода, що наш університет не носить ім'я такої славетної людини, але сподіваюсь, що в майбутньому ми станемо студентами Львівського національного аграрного університету імені Степана Бандери».

Степан Бандера і розкол в українському суспільстві

Зараз ведеться багато дискусій про те, чи історична постать С. Бандери об'єднує українське суспільство, чи навпаки – роз'єднує. Ось що про це думають наші студенти:

– Поглянувши на ситуацію в країні, більшість скаже, що роз'єднує, проте роз'єднує народ сприйняття його постаті. Західну Україну, точніше її народ, Бандера об'єднує, він є нашим Героєм, «східняки» ж глузливо називають нас «бандерівцями» лиш через своє викривлене сприйняття. Але для розуміючого населення Бандера нас об'єднує, хоча б тому, що він один із

тих, кого точно всі знають;

– На мою думку, С. Бандера об'єднує українське суспільство. Він закладає в наші душі запал до боротьби, але в цей же час на сході багато критикують його і не визнають;

– Степан Бандера завжди об'єднував українське суспільство. Він був і є для нас прикладом лідера і ми маємо наслідувати його;

– Легендарний син неньки-України Степан Бандера об'єднує саме «українське» суспільство, а хто не українець – той думає навпаки;

– Постать Бандери об'єднує більшість української нації, адже його дух патріотизму «заражає», і хочеться наслідувати його силу волі і розум, а також дух патріотизму;

– Він відіграв важливу роль в самовизначенні українського народу. Його постать можна порівняти з іскринкою, котра запалила українську самосвідомість та дала надію на вияв волелюбності суспільства. Хоча і промайнуло багато часу, та подвиги його актуальні і на даний момент.

Роздуми молоді про Степана Бандеру під впливом останніх подій в Україні:

– Під впливом останніх подій моє ставлення до Бандери не змінилося, тому що він відстоював свої інтереси та свою Батьківщину. І вже це варте належної поваги, як від українців, так і від всього людства, яке колись чуло або почує про нього;

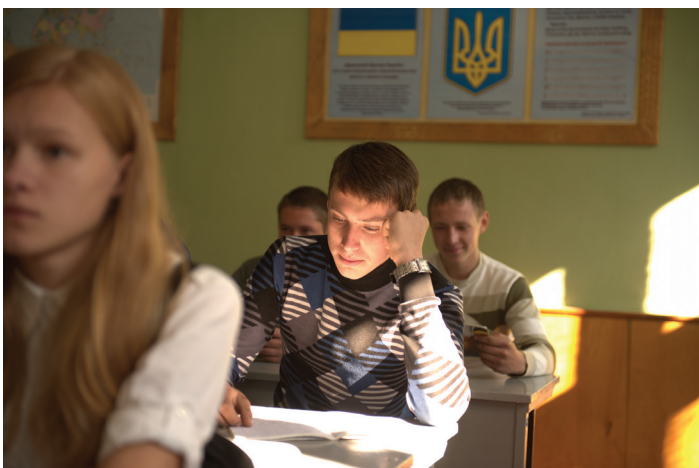
– Степан Бандера боровся з радянськими окупантами, польськими нападниками та фашистсь-

кою Німеччиною. Він усякими способами намагався захистити український народ від чужинців, які хотіли знищити нашу націю і привласнити багаті землі. Нам зараз так бракує другого Бандери;

– Степан Бандера – герой. Він надихає людей до патріотизму. Але дуже часто забувається той факт, що Степан Бандера, у першу чергу, був звичайною людиною, яка мала родину, сім'ю, дітей, піклувалася про їх добробут, здоров'я, прагнула забезпечити їх усім необхідним. Він розумів: щоб жити вільно на своїй землі, потрібно докласти максимум зусиль. Усвідомлення того, що лише тверда воля людини зможе привести її до бажаного підштовхнула Бандеру до рішучої боротьби. Він зумів усього себе віддати цій боротьбі...

P.S. Сучасна молодь любить Степана Бандеру, вважає його героєм, який зробив вагомий внесок у побудову незалежної України. А проходячи повз пам'ятник Степанові Бандері, що споруджений в Дублянах, де він навчався, молодь задумується: це ж тими стежками ходив наш національний Лідер. Студенти почали більше цікавитись біографією Провідника, мріють про справжніх лідерів нації й готові їх підтримати. Пам'ять про нього зобов'язує нас до самовідданої праці в ім'я розбудови нашої держави, щоб на патріотичному фундаменті, закладеному нашим Провідником, ніколи і ніхто не зруйнував храм, імення якому Україна!

Антоніна Ковалів,
Директор музею Степана Бандери

Мужні Захисники України

Олег Дубовий

Кажуть, герої не вмирають, але я хотів би, дуже хотів би, щоб вони замість бути героями жили.

Василь Шкляр

Останні роки – це роки випробування для України. Триває збройна боротьба за незалежність та територіальну цілісність держави. У цій неоголошеній війні від смерті Героїв Небесної Сотні і до сьогоднішнього дня маємо багато загиблих і поранених, проте ми отримали свою першу історичну перемогу – згуртовану націю, яка готова боротися за свої національні та політичні права.

Львівський національний аграрний університет гордиться своїми героями – студентами, викладачами та працівниками, які захищали і сьогодні захищають кордони України:

Василь Пелиш – студент четвертого курсу землевпорядного факультету, який добровільно пішов на фронт. Учасник АТО, боець батальйону територіальної оборони «Айдар». Під час бойових дій під Луганськом потрапив у полон до сепаратистів, де втратив праву руку.

Олег Дубовий – студент-магістр групи АГ-71 факультету агротехнологій і екології, один із кращих у навчанні, надзвичайно скромний, привітний, справедливий хлопчина. Активний учасник Революції Гідності. Вступив у батальйон «Азов», і вже понад 8 місяців захищає Україну. Воював в с. Широкиному, а зараз перебуває у Маріуполі.

Руслан Новосад

Руслан Новосад – працівник ЛНАУ, начальник відділу охорони. Ще 10 лютого 2015 року був мобілізований і досі перебуває в Донецькому Прикордонному загоні, де демонструє свою відвагу, мужність та військові вміння у боротьбі з ворогом.

Орест Рись – студент факультету будівництва та архітектури. Був учасником бойових дій у районі с. Піски Донецької області у рядах окремої частини «Карпатська Січ» при 93-ій бригаді. Добровольцем пішов захищати Україну, воював у районі Донецького аеропорту. Девізом його життя стали слова: «Краще раз злетіти соколом у небо, аніж вічно жити у ярмі».

Ігор Флис – к. е. н., доцент кафедри машинобудування факультету механіки та енергетики. Помічник начальника штабу управління бригадної артилерійської групи військової частини. Ігор Михайлович зараз виконує свій військовий обов'язок перед державою, охороняючи мирне та безхмарне небо над нашими головами.

Весь професорсько-викладацький склад, студенти та працівники університету щиро вітають наших Героїв, українських військовослужбовців з Днем захисника України. Сили, спокою і тиші Вам, дорогі воїни, та миру Україні!

Оксана Качмар,
керівник підрозділу з організації виховної роботи студентів

Василь Пелиш

Ігор Флис

Орест Рись

Після закінчення філії Академічної Гімназії в 1925 році Роман Шухевич розпочав навчання на відділі архітектури Львівської Політехніки і успішно його завершив в 1931 році. Веселий та спортивний юнак, переможець «Запорозьких ігор» з бігу та плавання, затятий мандрівник «Шух» заснував курінь «Чорноморці», що дав початок морському пластуванню.

У 17 років Роман Шухевич вступає до Української Військової Організації (УВО), а відтак стає членом Організації Українських Націоналістів (ОУН). Як відомо, він був одним з організаторів нападу на радянське консульство у Львові та кількох атентатів на польських шовіністів. Непохитний революціонер Роман Шухевич фанатично вірив, що лише українська збройна сила завоює та захистить Українську Самостійну Соборну Державу. У 1935 році на Львівському процесі Шухевич був засуджений. Вийшовши з ув'язнення в 1937 році, засновує у Львові першу українську рекламну фірму «Фама».

Коли у 1938-39 роках у Закарпатті виникли умови відродження Української Держави, поручник «Борис Щука» разом з побратимами Михайлом Колодзінським і Зеноном Коссаком увійшов до Головного Штабу «Карпатської Січі», та разом з іншими націоналістами-галичанами допомагав захищати рідну землю.

Розвал Польщі та нова політична дійсність висуває Романа Шухевича на позицію Крайового Провідника Західноукраїнських земель. Як член Революційного Проводу ОУН він організовує і очолює курінь Дружини Українських Націоналістів, який

після відступу більшовиків першим входить до Львова. Наступного дня, 30 червня 1941 року, сотник Роман Шухевич разом із Степаном Бандерою і Ярославом Стецьком бере участь у проголошенні відновлення Української Державності і стає заступником міністра з військових справ. Після арешту більшості творців Акту 30 червня Роман Шухевич опиняється у Білорусії, де бореться з більшовицькими загарбниками.

На початку 1943 року Роман Шухевич поринає в гущу українського націоналістичного підпілля і спільно з Олексою Гасином, Дмитром Клячківським, Василем Івахівим, Василем Сидором, Олександром Луцьким та Дмитром Грицаєм створює підпільну, дієздатну та багаточисельну військову силу – Українську Повстанську Армію (УПА). 14 жовтня кожного року в пам'ять про цю подію українці відзначають День створення УПА, а віднедавна цей день святкують і як День Української Армії.

У травні 1943 року «Тур» очолює Бюро Проводу ОУН і стає керівником усієї національно-визвольної боротьби українського народу. У листопаді цього ж року майор «Тарас Чупринка» стає Головним Командиром УПА. Під його командуванням УПА стає дисциплінованою і боєздатною збройною силою.

Коли наша земля стала ареною боротьби за світове панування двох найстрашніших тоталітарних режимів в історії людства, відділи

УПА та боївки ОУН гідно захищали українське населення. Своїм героїзмом нескорені повстанці написали золоті сторінки новітньої української і світової історії.

На Великому Зборі Української Головної Визвольної Ради (УГВР), що проходив поблизу села Сприні на Самбірщині від 11 до 15 липня 1944 року «Роман Лозовський» очолює підпільний уряд воюючої України – Генеральний Секретаріат УГВР...

Романа Шухевича радянські спецслужби ловили із 1944 року. Остання криївка генерал-хорунжого була під Львовом, у селі Білогорща. Операція з затримання Шухевича була запланована на світанок 5 березня 1950 року. Зібрані у Львові оперативні резерви 62-ї дивізії внутрішніх військ МДБ та інші підрозділи блокували Білогорщу та прилеглі хутори. Близько восьмої ранку солдати підійшли до будинку, де була криївка, і почали обшук.

Командир, щоб не потрапити до рук МДБістів, сам вистрелив з «Вальтера» собі у скроню. Його хотіли взяти живим, але не вдалося.

Місце поховання великого сина свого народу невідоме і досі, хоча вважають, що 9 березня його тіло вивезли за межі Західної України і спалили, а попіл розвіяли на лівому березі Збруча, навпроти міста Скали-Подільської на Тернопільщині.

Життя і діяльність Головного командира УПА генерал-хорунжого Романа Шухевича «Тараса Чупринки» – яскравий взірць героїчної боротьби за незалежність України та чудовий приклад для сучасного й майбутніх поколінь.

Прес центр

Роман Шухевич, Юрій Березинський та невідомий на Волині. 30-ті роки

Роман Шухевич, 1942 р.

Будинок, у якому Роман Шухевич прийняв свій останній бій

**«Вісті Музею
Степана Бандери»**
Спецвипуск газети ЛНАУ
«Університетські вісті»

**Засновник –
Львівський національний
аграрний університет**

**Реєстраційне свідоцтво
ЛВ 368**

Редакційна колегія:
Володимир Снітинський,
голова колегії, ректор ЛНАУ,
академік НААНУ
Віталій Боярчук,
перший проректор
Іван Корчинський,
проректор з АСП
Оксана Качмар,
керівник підрозділу з
організації виховної
роботи студентів
Сергій Різель,
головний вчений секретар
Василь Лопушняк,
декан факультету
агротехнологій та екології
Ярослав Янишин,
декан економічного
факультету
Андрій Мазурак,
декан факультету
будівництва та архітектури
Михайло Ступень,
декан землевпорядного
факультету
Степан Ковалишин,
декан факультету механіки
та енергетики
Юрій Токарський,
директор Музею історії
університету
Антоніна Ковалів,
директор Музею
Степана Бандери

**Керівник
Прес-центру
Ірина Фостяк**
**Редактор
Ольга Іванюк**
**Дизайн
Прес-центр
Світлини
Оксани Комар,**
Сергія Неупокоева,
Ростислава Наконечного
та з архіву ЛНАУ

Редакція не завжди поділяє
думку авторів. Автори
матеріалів, поданих
до газети, відповідають
за зміст цих матеріалів
і достовірність наведених
у них фактів. Редакція зберігає
за собою право літературного
редагування та скорочення
текстів, не рецензує
і не повертає рукописи, листи,
фотографії та ілюстрації.
При передруку матеріалів
в інших періодичних виданнях
покликання на газету
«Університетські вісті»
є обов'язковим.

Із Книги відгуків музею

Музей Степана Бандери радо вітає відвідувачів вже майже 17 років. Він є структурним підрозділом Львівського національного аграрного університету і функціонує як складова системи навчально-виховної та наукової роботи з метою формування освічених і різносторонньо розвинених особистостей та популяризації особи колишнього студента тоді ще рільничо-лісового факультету – Степана Бандери.

Створюючи Музей, ректор університету, академік НААНУ Володимир Снітинський плевав мрію зробити його кузнем патріотичного гарту. Мрії судилося стати реальністю, адже щороку музей відвідує понад 2000 осіб. Це люди різного віку та професії, найбільше ж серед них, звичайно, молоді.

В музеї проводяться не лише екскурсії, а й зустрічі з видатними людьми, бесіди з метою обговорення важливих тем, пошук нових матеріалів. Важливими напрямками діяльності Музею Степана Бандери стала науково експозиційна та виставкова роботи, комплектування музейних зібрань. Музей активно сприяє використанню експозиційних матеріалів студентами, аспірантами, науковцями, а також іншими зацікавленими особами.

На порозі свого 17-річчя музей впевнено дивиться у майбутнє вільного українського народу та гостинно запрошує всіх зацікавлених побувати тут.

Музей Степана Бандери в Дублянах протягом свого існування – це:

- Понад 60 000 відвідувачів;
- Гості з Канади, Латвії, Німеччини, Голландії Китаю, України;
- Слова вдячності у книзі відгуків.

